

kommunalbestyrelsesmedlemmer og amtsrådsmedlemmer; der bliver færre folkevalgte. Man kan sige, at det så er en nødvendighed, og man kan sige, som ministeren gør, at det er godt ud fra den betragtning, at de så får mere at lege med – ikke at det var ministerens ord, det er mine ord.

Endelig havde ministeren også nogle bemærkninger om det der med faglighed, og at det lige netop var det, der var sagen for regeringen. Der kan jeg sige, at det også er en væsentlig del af sagen for os. SF ønsker også en kommunalreform, og det ønskede vi også i foråret. Vi har hele tiden sagt, at de mindste kommuner er for små til at løse nogle af de opgaver, de i dag skal løse, og vi mener også, at de nuværende amter er for små til at løse nogle af de opgaver, som i øjeblikket ligger hos amterne med hensyn til sygehusene. Det mener vi.

Så der er ikke tale om, at vi ikke ønsker en kommunalreform, men vi ønsker en anden rækkefølge i det. For at sige det meget enkelt så ønsker vi det, som ministeren og også andre har brugt et lidt nedsættende udtryk om: Vi ønskede en landskabsreform, før vi ønskede en større politisk kommunalreform, forstået på den måde, at man kunne lave en række sammenlægninger ud fra, at de skulle løse nogle opgaver, og derefter kunne man så flytte opgaverne stille og roligt over, hvis man mente, det var rigtigt. Det var det, der skete i 1970, og det var derfor, den reform, vi fik i 1970 og de følgende år, gik så stille og roligt og havde fuld opbakning i Folketinget, da den blev gennemført; den blev gennemført enstemmigt, og man tog den så også efterfølgende til sig. Så det er ikke udtryk for, at vi ikke ønskede en kommunalreform.

Hvis vi skulle angive nogle talstørrelser – selv om det selvfølgelig ikke er det afgørende, men alligevel – så mener vi, at kommuner, der har et indbyggerantal på 20.000, er bæredygtige og det, man skulle arbejde ud fra, og at regionsantallet skulle være syv-otte. Det var vores tænkning omkring det, vi kan kalde landskabsreformen. Og så er der så spørgsmålet om, om man så mente, at man efterhånden skulle flytte yderligere opgaver ud.

Ministerens siger, at man ikke kan lave en ud-ligningsreform på indværende tidspunkt. Jeg kan godt forstå argumentationen, men omvendt er jeg også bange for, at vi nu ser nogle ændringer i kommunestrukturen, som er betingede af, at man ikke rigtig ved, hvad der sker med hensyn til udligningsreformen. Det kan godt være,

at der er nogle kommuner, der tænker: Det er nødvendigt, at vi slår os sammen med nogle andre kommuner, fordi vi ellers risikerer, at vores økonomi ikke er god nok, og vi ved jo ikke, hvad der sker med udligningen senere.

Det er nu engang sådan, at hvis der er to, tre eller fire fattige kommuner, der slår sig sammen, så bliver de sådan set ikke rige, og jeg tror rent faktisk, at der er nogle kommuner i øjeblikket, der tænker i sammenlægningsretninger ud fra, at de måske blev lidt rigere, ved at de blev slået sammen med andre – og måske også sammen med nogle, der var lidt rigere end dem selv.

Kl. 14.20

Gennemførelsen af denne lovgivning er jo noget, som vil tage forholdsvis kort tid her i Folketinget. Set i forhold til, hvornår det skal virke, er der selvfølgelig en overgangsperiode, men når det drejer sig om valg til kommunalbestyrelser og til regionsråd, så er det meget kort tid. Man skal jo, efter at lovgivningen er vedtaget i Folketinget lige op til grundlovsdag efter alt at døme, allerede et halvt år efter vælge nye kommunalbestyrelsesmedlemmer og regionsrådsmedlemmer. Det er ikke særlig tilfredsstillende i forhold til den proces, som jeg tror alle partier er vant til, nemlig at der er længere tids forberedelse.

Vi mener, hvis vi går over til de konkrete ting, at der er miljøopgaver, som vi kender i dag, og som ligger hos amterne, der burde ligge i regionerne. Vi mener også, at de mere specialiserede opgaver inden for social- og undervisningsområdet skulle ligge i regionerne. Vi mener også, at alle ungdomsuddannelser skulle ligge i regionerne. Det vil sige, at her ønsker vi altså en decentralisering fra staten og ikke det, som regeringen i virkeligheden lægger op til: en centralisering.

Vi mener også, at trafikplanlægningen burde ligge i regionerne, og det er ud fra den betragtning, at der så er et samlet sted, hvor man kan placere et politisk ansvar i stedet for det, som ligger i regeringens og Dansk Folkepartis aftale.

Endelig mener vi også, at man omkring erhvervsudviklingen godt kunne give yderligere opgaver til regionerne, selv om der ligger noget i det, som er aftalt.

Når det drejer sig om det sociale område, mener vi, at der er en række kommuner – også næsten uanset størrelse – som har svært ved at magte de mere specialiserede opgaver. Derfor er det heller ikke overraskende, at ganske mange inden for personale- og brugerorganisationerne